

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobkyně: **ZPĚTNÝ LEASING, s.r.o.**, Nová výstavba 218, Obrnice, zastoupené advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2025, čj. JMK 133532/2025, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2026, čj. 41 A 29/2025-24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (*stěžovatelka*) byla v posuzovaném případě shledána odpovědnou za přestupek spáchaný překročením nejvyšší povolené rychlosti při řízení motorového vozidla. Podstatou sporu je v posuzované věci tvrzení stěžovatelky o nenaplnění a neprokázání splnění zákonné podmínky odpovědnosti za přestupek – zjištění přestupku za pomoci automatizovaného prostředku používaného bez obsluhy (*ATP*).

[2] Městský úřad Kuřim (*městský úřad*) uznal stěžovatelku vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (*zákon o silničním provozu*). Přestupku se stěžovatelka dopustila tím, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci. Nezjištěný řidič zmíněného vozidla totiž v srpnu 2024 při jízdě překročil nejvyšší povolenou rychlost. Jelikož skutečný pachatel přestupku nebyl zjištěn a městský úřad přestupek řidiče odložil, byla odpovědnou shledána stěžovatelka, které městský úřad za přestupek uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] **Stěžovatelka** se proti rozhodnutí o spáchání přestupku odvolala ke Krajskému úřadu Jihomoravského kraje (*žalovanému*). Ten však její odvolání zamítl napadeným rozhodnutím. Se závěry správních orgánů se později ztotožnil rovněž Krajský soud v Brně (*krajský soud*), který zamítl napadeným rozsudkem žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí o odvolání.

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že krajský soud nesprávně posoudil otázku naplnění podmínky zjištění přestupku ATP. Rozsudek je v rozporu s judikaturou NSS, která požaduje, aby měření ATP probíhalo tak, že zachycená vozidla tvoří v daném místě a čase nepřerušovanou řadu. Stěžovatelka je přesvědčena, že zdejší soud vztahuje uvedený požadavek k fázi oznámení přestupku, nikoliv k samotnému měření. Připuštění zásahu do nepřerušované řady ve fázi oznámení přestupku by totiž umožnilo obcházet podmínku automatizace. Závěr o rozporu s judikaturou staví stěžovatelka na tvrzení o vyřazování vozidel IZS z oznamovaných přestupků. Posuzovaný případ má prý rovněž ústavní rozměr, jelikož zvýhodňování vozidel IZS je diskriminační. Krajský soud postavil napadený rozsudek údajně na nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Správní orgány totiž nevysvětlily, zda sporné měřidlo zachytává veškerá vozidla překračující rychlost a následně jsou vyřazována vozidla IZS. Zřejmé ani není, zda uvedenou eliminaci provádí měřidlo automaticky, nebo tak následně činí manuálně městská policie. Uvedené skutečnosti jsou přitom zásadní z pohledu posouzení podmínky nepřerušované řady, zjištění přestupku ATP, a tedy též přestupkové odpovědnosti. Stěžovatelka proto navrhuje, aby NSS napadený rozsudek zrušil.

[5] **Žalovaný** v zaslaném vyjádření uvedl, že je kasační stížnost nedůvodná, a v podrobnostech odkazuje na vyjádření k žalobě a napadený rozsudek. Navrhuje, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[6] V řízení před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se NSS musí podle § 104a odst. 1 s. ř. s. zabývat rovněž tím, zda kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, odmítne soud kasační stížnost jako nepřijatelnou. V souladu s ustálenou judikaturou se o přijatelnou kasační stížnost může jednat:

- 1) dotýká-li se kasační stížnost právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně judikaturou zdejšího soudu řešeny;
- 2) jedná-li se o právní otázky řešené judikaturou rozdílně;
- 3) existuje-li důvodná potřeba učinit judikaturní odklon; anebo
- 4) bylo-li v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[7] Kasační stížnost obsahuje dvě námitky, které odpovídají čtvrtému důvodu přijatelnosti – tvrzený rozpor napadeného rozsudku s judikaturou zdejšího soudu ve věci nepřerušované řady a nedostatečně zjištěný skutkový stav ohledně procesu vyřazování vozidel IZS.

[8] K definici ATP včetně kritéria nepřerušované řady se zdejší soud ve své judikatuře již opakovaně vyjádřil. Zdůraznil přitom, že jediným dělicím kritériem mezi manuálním měřidlem a ATP je režim měření. Rozhodné je, zda přístroj sám od sebe snímá veškerá vozidla a zaznamenává jejich rychlost, nebo výběr měřeného vozidla provádí obsluha přístroje. NSS též uvedl, že oznámení jednotlivých vozidel, jejichž řidiči maximální dovolenou rychlost překročili, musí tvořit nepřerušovanou řadu ve stanovaném čase a současně nesmí být na kontrolovaném místě kontrolní stanoviště, na němž by docházelo v návaznosti na měření k zastavení vozidla a zjištění řidiče (rozsudek ze dne 31. 5. 2018, čj. 9 As 213/2017, bod 55). Zdejší soud rovněž upozornil, že podmínkou naplnění charakteristiky ATP není automatické odesílání zaznamenaných přestupků správnímu

pokračování

orgánu, ale automatizace jejich zaznamenání. Konstatoval též, že vyloučení operativní obsluhy na místě je třeba chápat jako obsluhu zařízení na místě zachycení jednání, nikoliv následnou kontrolu záznamů (rozsudek ze dne 13. 5. 2020, čj. 9 As 413/2018, bod 32).

[9] Z uvedeného shrnutí judikatury je patrné, že se zdejší soud již spornou otázkou zabýval. Výslovně přitom uvedl, že ATP nemusí automaticky odesílat přestupky správnímu orgánu a splnění definičních znaků nevylučuje ani následná kontrola záznamů pořízených ATP. Významnými judikaturními východisky jsou též kritéria automatického průběhu měření a požadavek na nezasahování osob do takto automatizované fáze zjišťování přestupku.

[10] Uvedenými principy se při svém rozhodování řídil též krajský soud. V napadeném rozsudku zdůraznil, že rozhodujícím kritériem je právě režim měření a absence zásahu osoby v této fázi zjišťování přestupku (bod 14), a smysl pojmu nepřerušená řada spojil s nepřítomností osob, které ve fázi měření vybírají vozidla ke kontrole (bod 16). Popsané závěry jsou zcela souladné s výše citovanou judikaturou, v níž NSS vyzdvihl kritérium automatického průběhu měření a připustil manuální kontrolu automaticky získaných záznamů. Námitce rozporu napadeného rozsudku s judikaturou zdejšího soudu proto nelze přisvědčit.

[11] Jelikož druhá skupina námitek směřovala proti nesprávnému skutkovému posouzení eliminace vozidel IZS, zabýval se NSS podrobně obsahem správního spisu. Nalezl v něm oznámení o podezření z přestupku, v němž městský úřad konstatoval jeho zaznamenání silničním rychloměrem UnicamVELOCITY 4, který pracoval v automatickém režimu bez obsluhy, včetně ověřovací listiny, která potvrzuje řádné metrologické vlastnosti měřidla (p. č. 1 a jeho přílohy). Mezi přílohy je zařazeno rovněž Stanovisko odboru služby dopravní policie Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje k žádosti o schválení určeného místa k úsekovému měření rychlosti vozidel. Ve zmíněném dokumentu je uvedeno, že „*není přípustné, ve spojitosti ke zbytné administrativě, aby docházelo k oznamování přestupků ve vztahu k překračování rychlostního limitu vozidly IZS při výkonu jejich činnosti (předmětné by mělo být eliminováno při identifikaci daného přestupku v součinnosti se softwarovým vybavením předmětného zařízení a evidenčním systémem vozidel v ČR.*“ V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že užitá měřidla je ATP, zaznamenává všechna vozidla překračující nejvyšší rychlost a nic na tom nemění ani následné neprojednání přestupků řidičů vozidel IZS, jelikož z této skutečnosti nelze dovodit obsluhu či selektivní fungování měřidla.

[12] Z obsahu správního spisu tedy nevyplývá, že byla při měření manuálně vyřazována vozidla IZS. Uvedené tvrzení stěžovatelky je založeno výhradně na citovaném stanovisku, z něž však nelze jednoznačně vyčíst požadavek na eliminaci vozidel IZS v průběhu měření. Není tedy vyloučeno, aby po splnění uvedeného požadavku měřidlo i nadále splňovalo charakteristiku ATP. V posuzované věci obsahuje správní spis dostatečné informace k závěru o automatizovaném průběhu měření rychlosti. K totožným závěrům dospěl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku (body 20-24). V posuzované věci tedy bylo dostatečně prokázáno, že ke zjištění přestupku bylo užito ATP ve smyslu výše uvedené judikatury. Na uvedeném nic nemění ani obecné skutkové tvrzení stěžovatelky, které nebylo nijak prokázáno.

[13] Pouze na závěr NSS krátce konstatuje, že vozidla IZS mohou dle zákona ve službě překračovat povolenou rychlost (§ 41 zákona o silničním provozu). S ohledem na společenský význam jejich činnosti se jedná o legitimní výjimku, v níž nelze spatřovat

protiústavní porušení principu rovnosti a zákazu diskriminace, a to ani ve vztahu k vyjmutí z přestupkové odpovědnosti.

[14] NSS proto uzavírá, že se krajský soud nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Napadený rozsudek je v souladu s judikaturou zdejšího soudu, která je ve sporných otázkách ustálená a jednotná. Kasační stížnost tedy nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji NSS odmítl pro nepřijatelnost.

[15] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2026

Vojtěch Šimíček
předseda senátu